

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Τά μουστάκια τών πρώτων Έλλήνων ήθοποιών. Πώς τούς...ξέρυις ό Βερναρδάκης. Είχε μουστάκια ό Μέγας Κωνσταντίνος; Τό μουστάκι τού Κοτοπούλη. Πώς έδυσίασθη. Ένα καλαμπουρι τού Κουσουλάκου. Τά γενέια τού... Πολυγέ- νους. Τό στεφάνωμα τού Καπετανάκη και ό...Στέφανος Στεφάνου. Καλαμπουρικά όργια. Πώς έξεδέθη τό «Σκριπ». Η φιλολογική παρέα τού συντάγματος. Γενικό κευτοσεμπελιό κτλ. κτλ.

1 "Έλληνες ήθοποιοί, έδω και μερικά χρόνια, έ- τρεφον άρειμανίους μούστακας, τούς όποιους, μά- λιστα, και καμάρωναν.

"Η πρώτη φορά, που ύποχρεώθηκαν να κό- ψουν τά μουστάκια τους, ήταν όταν ό μακαρίτης Βερναρδάκης έδωσε τή «Φαύστα» του, για να παιχθή στό θέατρο Κοτοπούλη—Ταβουλάρη.

"Ένας από τούς όρους τού συγγραφέως ήταν να ξυρισθούν οι ήθοποιοί και ιδίως ό Κοτοπού- λης ό όποιος μάλιστα και θά παρίστανε τόν Μέ- γαν Κωνσταντίνου.

Είς μάτην ό Κοτοπούλης διαμαρτύρετο, προσ- παθών να σώση τά μουστάκια του, και έπεκα- λείτο τούς Μητροπολίτας τής Έλλάδος, για να βεβαιώσουν ότι ό "Άγιος Κωνσταντίνος είχεν, όχι μονάχά μουστάκια, άλλα και γενέια!

Είς μάτην παρακαλούσε τόν μακαρίτη Βερ- ναρδάχη να πάνε μαζί στους ναούς τών "Αθη- νών, για να ιδή, προς πιστοποίηση, τήν εικόνα τού "Αγίου.

"Ο Βερναρδάκης ήταν άμεταπίστεος. — Έγώ τόν ξέρω καλύτερα από όσνα τόν "Άγιο Κωνσταντίνου, έλεγε στον Κοτοπούλη.

Πρό τής έπιμονής αυτής τού Βερναρδάχη, και για να μήν χάσουν τήν «Φαύστα», που ήτανε τό ζήτημα τής ημέρας τότε στις "Αθήνας, τόνον ό Κοτοπούλης, ό πατέρας τής Μαρίας, όσον και οι άλλοι ήθοποιοί, αναγκάσθηκαν να ξυρισθούνε.

Τό καταναγκαστικό ξύρισμα τών ήθοποιών, και ιδίως τού Κοτο- πούλη, έκαμε, τότε, θόρυβο μεγάλο στην "Αθήνα.

"Η έφημερίδες γράφανε πολλά και διάφορα για τά μουστάκια του και τόν άρπαζε στο τέλος και ή σάτυρα, και ιδίως μετά τήν άποτυχία του ως «Μεγάλου Κωνσταντίνου».

Τόν ρόλο τότε τόν υπεδούθη ό Ταβουλά- ρης, άν δέν άπατομέθα, κι έτσι τά μου- στάκια τού Κοτοπούλη ξυρισθήκαν άδικα.

"Ένα από τά πιό έξυπνα σατυρικά ποι- ήματα, που έγράφησαν τότε για τόν Κοτο- πούλη, ήτανε και τό εξής:

Θυσίαν, όντως, έκαμες για τήν οκηνήν [μεγάλην, ξυρίσας τόν άτίθασον έκείνον μούστακά [σου, αλλά τόν Κωνσταντίνου μας, μη παρα- [στήσης πάλιν κι' άρπασε τό μουστάκι σου και κάθησε [σε' αύτά σου.

Μιά μέρα ό διευθυντής τού «Σκριπ» Κουσουλάκος, είδε τόν πρό όλιγου άποθα- νόντα καθηγητήν τού Πανεπιστημίου Πολυγένην, να μπαίνει σ' ένα «Κουρέϊο».

φρασι να κίνη ένα μεγάλο ταξίδι. Θά έφευγε μακριά από τή Γαλλία και δέν θά γύριζε πειά ποτέ. "Ψάτσο, επειδή τού άρσαν οι καθαροί λογαριασμοί σκέφτηκα να γράψω δυο λέξεις στη Ζωρζέττα. Και τής έστειλε, πράγματι, τ' ακόλουθο γράμμα:

"Αδείο τό πρωί στις 11,15' θά πάρω τό τραίνο από τό σταθμό τού Βορρά. "Αν θης να έρθς μαζύ μ υ έχεις τόν καιρό να έτοι- μάσης τίς βαλίτσες σου".

Μά ή Ζωρζέττα ήταν άκόμη στο κρεβάτι. Διάβασε τό σημείωμα άτάραχη. "Έπειτα έκλεισε τά μάτια της και κανείς δέν μπόρεσε να μαν- τέψη τί σκεφτόταν. "Έτσι πέρασε ή νύχτα.

Τό πρωί ό Σωτή άποχαίρεθηκε τούς δικούς του και τήν ώριμένη ώρα πήγε στο σταθμό. Στίς έντεκα άκούβης έχασε κάθε έλπίδα ότι θά έχοχάν ή Ζωρζέττα. Λίγα λεπτά όμως πριν από τήν αναχώρησή του τράϊνον ένώ ό Πιέρο άπογοητευμένος έτοιμαζόταν ν' άνεβή στο βαγόνι του, είδε μια νέα να προχωρή προς αυτόν με βιαστικό βήμα. Η καρδιά του πήγε νο σπάση από τήν ευτυχία της. "Ήταν ή Ζωρζέττα. Μά πόσο είχε αλλάξει. Τό πρόσωπό της ήταν χλωμό κι όλο τό όσμα της έτρεμε από τήν άγωνία. "Έπεσε με λυγμούς στην άγκαλιά του, ενώ ή συγκίνησή τής έπνιγε τή φωνή.

Κι' έτσι άγκαλιασμένοι είδαν τό τραίνο να φύγει από τό σταθμό, τό τραίνο που κόντεψε να τούς καταστρέψη τήν ευτυχία τους, μά και τό όποιο θά τούς έπαϊνε τήν άλλη μέρα για να τούς πάη ένα μακρινό ταξίδι. Τό ευτυχισμένο ταξίδι τού γάμου τους!...

— Μπα! φρόναξεν, περίεργο κι' αυτό ό κ. Πολυγένης, πάη να ξυ- ρισθή. Κι' όμως και τριχοφάγον, άν βγάνη, θά είνε πάντα... Π ο- λ υ γ έ ν η ς !...

"Όταν ό Καπετανάκης έδωσε να παιχθή τό έργο του «ό Γενικό ς Γραμματέας», παρέδωσε και ό κ. Στ. Στεφάνου ένα έργο του, με τόν τίτλο «έπί τού Καταστρώματος»: Τά δύο έργα παιχθήκαν τήν ίδια βραδιά, από δύο διαφορετικούς θιάσους. Τού Καπετανάχη τό έργο άρεσε και μάλιστα τού άνεπιμήθη και στέφανος δάρνην, με φύλλα επι- χρισσομένα. Τό έργο τού κ. Στεφάνου άρεσε φοίνετα και αυτό, άλλα δέν...έστεφανώθη.

"Άχρισο λοιπόν σωτήρησις άτέλειωτη για τό στεφάνωμα αυτό. Και ό μακαρίτης ποιητής "Ιωαν. Πολέμηξ έρωτηθείξ σχετικώς:

— Διατί στον ποιητή τό «έπί τού Καταστρώματος» δέν έδόθη κα- νένας στέφανος;

"Απήνησε: — Διότι είνε αυτός ό ίδιος, διπλούς... Σ τ έ φ α ν ο ς Σ τ ε - φ ά ν ο υ !...

"Ο Δημ. Κορομηλάξ, έρωτηθείξ και αυτόξ σχετικώς είπεν: — Τό «έπί τού Καταστρώματος» έπρεπε να τό γράψη ό Κα- πετανάκης.

— Γιατί; — Διότι ένας τέτοιος Κα π ε τ α ν ά κ η ς έχρειάζετο επί τού Κατα- στρώματος!...

Πρό σαράντα έτών, κάθε βραδυ, εκάθηγνο στην πλατεία τού Συν- τάγματος πολλοί από τούς λογίους και ποιητάξ τής έποχής και έλεγαν όστέια και σατυρίζανε τά πάντα.

"Έκεί άρπαζάνε και τόν Ψυχάρη. "Ήταν όταν πρωτεύετ τόν Παρ- θεώνα «Παρθενών». Τόν άρπαζανε, λοιπόν, και τού ψάλλου τό εξής τετράστιχο:

Είσαι κομψός τά μάλιστα, μά και πολύ κενός, να λές τόν «Παρθενώνα» μας, ζευξίκα, «Παρθενώξ»!

Δέν άφταν δηλαδή άνθρωπο, δέν ά- φταν γεγονός, δέν άφταν ζήτημα που να μή τό σατυρίζουν.

Για τόν λόγο Ν. Κοσιινόπουλο, δώ- σαντα έργο στο θέατρο, έκαμαν τό εξής επίγραμμα:

"Υπαγε, Κοσιινόπουλε, και είς Μονήν [έγκλεισου, και όπερ προτιμότερον: Σύσου και πά- [λιν έύσου! Και στον πολύν Μανώλη τόν Γουβέλη: "Αν ήσουν άστρο τ' όργανού και ήσουν [Αϊγινίτης, σ' έσέ θ' άνεκαλύπτετο ό πιό τραγός [Κο—μύι τ η ς !

"Όλα αυτά, έννοείται, διαδιδόμενα συντελούσαν όποτε να μαζεύετα, κάθε βραδυ, κόσμος γνοστόν και άγνωστόν, γύρω τους, για να τούς άκούη.

Τότε είπεν ό Κουσουλάκος και τό κάτωθι ώραιόν για τόν ήθοποιό Βονασόρα, πουταίξε ένα έργο τού δικηγόρου και Δημοτικού Συμβούλου Καλησπέρη:

— "Ο κ. Κα λ η σ π έ ρ η ς είνε δικηγόρος, άν μεταφράξετο εις Β ο η α s e r a θά ήτανε... ήθοποιός!

"Όλα αυτά και ή συρροή τού κόσμου έκαναν τόν "Αννινο να ειπή:

— Πόσα πράγματα μποροϋσαν να γαφουή!

— Βρέ, λέει και ό Κουσουλάκος, ότως είμαστε δέν βγάζουμε ένα σατυρικό φύλλο;

— Και πώς να τό ποιμε; — Σκριπ!

"Ήταν τότε τό ζήτημα τής οικονομικής πάλιν δυστυχίας τού Κρά- τος, τού «σκριπ» και τού «πένιγκ», για τά όποια έχει γράψει τό «Μπουκέτο» άλλοτε.

— Γιατί «Σκριπ»; ρώτησε τόν Κουσουλάκον ένας τής παρέας.

— Δέν είπαμε να τό λέμε όλα σ' αυτό;

— Μάλιστα.

— "Ε, λοιπόν, απήνησε ό Κουσουλάκος' οϋδέν σ κ ρ ι π τ ό ν, δ... μη φανερόν γενήσεται!

Και ό λόγος σάς έγένετο!